

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΑΝΝΑΜΠΕΛΛΑΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

ΚΟΜΗ ή θαλαμηπόλος πληροφορήθηκε την Αικατερίνη, ότι ο βασιλεύς είχε βγει από ποδή νοοίς, πράγμα που μόνον αυτή γνώριζε.

— Ειδοποιήστε τον δούκα Γκιζή, ότι τον περιμένω! διάταξε η Αικατερίνη.

“Υστερ” από δύο λεπτά, ο νεαρός δούξ, φορώντας την επίσημη και πολυτελέστατη στολή του, μπήκε στο δωμάτιο της βασιλίσσας, υποκλίθηκε μπρός στην Αικατερίνη με υπερηφάνεια και της φίλησε το χέρι.

— Θαρρεί κάλλος πώς είνε βασιλεύς! σκέφτηκε η τελευταία.

“Α, τὸ συνομότη!... .

Καὶ κατόπιν ὑψώνοντας τὴ φωνή της, τοῦ εἶπε μὲ ἀταραξία :

— “Υψηλότατε, θὰ ἐπιλάτε ἐξέλιαντος, ὅτι ὁ βασιλεύς ἀποφάσισε ν’ ἀπαλλάξῃ τὸ κράτος ἀπ’ αὐτοὺς τοὺς ἀρχαίους αἰρετικούς. Τοὺς Οὐγενότους ἔννοο... .

— Ναι, γνωρίζω τὴν ἀπόφασιν καὶ χαίρω πολὺ γι’ αὐτή. Νομίζω ὅμως, ὅτι λάθηρε κάπως ἀργά, ἀπάντησε ὁ Γκιζής.

— Ὁ βασιλεύς εἶνε ἀπολύτως ἐλεύθερος γιὰ τὴν ἐκλογὴ τοῦ χρόνου. Αὐτὸς γνωρίζει καλύτερα ἀπὸ κάθε τὴ στιγμή πὸ θὰ εἶνε κατάλληλη γιὰ νὰ δώσῃ τὸ τελειωτικὸ χτύπημα, ἐτόνισε ἀπότομα ἡ Αἰκατερίνη.

Ὁ Γκιζής δὲν ἄλλαξε ἔκφρασιν ἀκούοντας τοὺς ἰσπανικούς της, ἀλλὰ ἐξοκολούθησε νὰ χαμογελά.

— Υψηλότατε! τοῦ εἶπε ἡ Αἰκατερίνη. Μπορεῖ ὁ βασιλεύς νὰ ἐλιπῇ στὴν ἰσοστήριξί σας ;

— Γνωρίζετε πολὺ καλά, Μεγαλειότητι, τίς διαιρέσεις, σὲ τίς διαιρέσεις τόσο ὁ πατέρας μου, ὅσο καὶ ἐγὼ, ὑποβλήθηκαμε χάριν τῆς ἐκκλησίας. Δὲν πιστεύω λοιπὸν νὰ δευλιάσω τὴν τελευταίαν στιγμή... .

— Περιφροῦμαι, κύριε! Ποιά εἰδικὴ ὑπηρεσία θέλετε νὰ ἀναλάβετε ;

— Ἀναλαμβάνω τὸ ζεπάστορεμα τοῦ Κοιλανὸ! ἀποκρίθηκε ὁ δούξ μὲ ψηλαμία, Ἔχω μεγάλη ἐπιθυμία νὰ στείλω τὸ κεφάλι του στὸν καρδινάλιο ἀδελφὸ μου.

Ἡ Αἰκατερίνη ἐχλόμιασε. Ἔχει ὑποσχεθεῖ νὰ στείλῃ τὸ κεφάλι τοῦ Κοιλανὸ ὡς δῶρο στοὺς ἱεροξεστατάς καὶ ὁ Γκιζής τῆς ἄρταξε τὴ μερίδα τοῦ λέντος... .

— Ἔστω! εἶπε, σφίγγοντας τὰ δόντια της. Θὰ πραγματοποιήσετε τοὺς σκοπούς σας μὲ τὴν ἀκούουσα τὴ σημαίνῃ ἡ καμπάνα τοῦ Ἁγ. Γερμανοῦ.

— Ἐχετε νὰ μοῦ πῆτε τίποτε ἄλλο, Μεγαλειότητι ;

— Τίποτε!

— Ἐντομεταξὺ, ἐξοκολούθησε ἡ Αἰκατερίνη, ἐπειδὴ εἶστε τὸ κύριο στήριγμα τοῦ θρόνου καὶ τὸ ἀγαπητὸ τέκνο τῆς ἐκκλησίας, θέλω νὰ σὰς δείξω τί μέτρα ἔλαβα πρὸς ἐξασφάλισιν τοῦ Λούβρου, γιὰ κάθε ἐνδεχομένη προσβολή... .

Καὶ ὑψώνοντας τὴ φωνή της, ἐφώνησε :

— Νανσύ!... .

Ὁ λοχαγὸς τῶν σωματοφυλάκων ἐμπήκε στὰ διαμερίσματα τῆς Αἰκατερίνης.

— Νανσύ, τοῦ εἶπε ἡ βασιλομήτωρ, πές μας τί δυνάμεις καὶ πολεμοφόδια ἔπαρχουν αὐτὴ τὴ στιγμή στὰ ἀνάκτορα, γιὰ νὰ τ’ ἀκούσῃ καὶ ὁ ἐξοχάτοτος... .

— Μεγαλειότητι, ἐπὶ τοῦ παρόντος ἔχουμε 1.200 παραβινοφόρους, 2.000 Ἐλβετοὺς, 1.000 Ἰταεῖς, 400 τοξότες καὶ δώδεκα πυροβόλα.

— Ἐπαναλάβετε, παρακαλῶ, χάριν τοῦ δουκός, ἐξοκολούθησε ἡ βασιλομήτωρ, τὰ νέα πού λάβαμε τελευταία ἀπὸ τίς ἐπαρχίες.

— Οἱ ἀγγελιοφόροι τῶν ἐπαρχιῶν μᾶς ἐπληροφόρησαν, ὅτι ἡ διαταγὴ τοῦ βασιλέως ἐκτελοῦνται κατὰ γράμμα καὶ ὅτι ὡς τὸ βράδυ οἱ διοικητὰί θάχουν στείλει 6.000 Ἰταεῖς πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ Παρισίου. Ἐπίσης αἰεὶ τὸ πρωὶ θὰ βρίσκονται ἐδῶ 8.000 πεζοὶ καὶ μέσα σὲ τρεῖς μέρες θάχουν συγκεντρωθεῖ στὴν πρωτεύουσα 25.000 τακτικὸ στρατιώτες, ἔτοιμοι νὰ δράσουν μὲ τὴν πρὸς τὰς ὁ βασιλεύς.

— Πάει, χάθηκε τὸ παιχνίδι! εἶπε μέσα του ὁ Γκιζής συντρι-

μένος ἀπὸ τίς δυσάρεστες αὐτὲς εἰδήσεις.

— Καὶ τώρα, Νανσύ, συνέχισε ἡ βασιλομήτωρ, ἐπειδὴ μοῦ στάθηκε τόσο πιστὸς, σοῦ ἀναθέτω τὴ διοίκησιν τοῦ Λούβρου. Βγαίνοντας ἀπὸ δῶ, διάταξε τοὺς ἄνδρες σου νάνα ἔτοιμοι καὶ τοὺς φρουρούς νὰ πάνε στὶς θέσεις των. Κι’ ἂν ἀποπειραθεῖ κανεὶς νὰ ἐπιτεθῇ κατὰ τοῦ Λούβρου, σκοτώστε τον ἀλύπητα.

Ὁ Νανσύ, γεμάτος ἀγαλλίασιν γιὰ τὴν τιμὴ πὸν τοῦ γίνεσθαι, ὑποκλίθηκε καὶ βγήκε ἔξω. Τότε ὁ Γκιζής, μὴν ἔχοντας τί ἄλλο νὰ κάνει, παρουσιάσε στὴ βασιλομήτωρα ἕνα γίγαντα πὸν περιέμενε κατ’ ἐντολήν του ἀπέξω καὶ ὁ ὁποῖος εἶχε ἀναλάβει νὰ δολοφονήσῃ τὸν Κοιλανὸ, ὀριστικὰ αὐτὴ τὴ φορὰ.

Ἡ Αἰκατερίνη ἐπιθέθηκε μὲ μιὰ ματιὰ τὸν ἐργάτη πὸν λεγόταν Μπέι, φάνηκε ἐνθουσιασμένη ἀπὸ τὴν ἐξέτασιν της καὶ μαζί μὲ τὴν προκαταβολικὴ ἀμοιβή του — ἕνα βαλάντιο γεμάτο χρυσάφι — τοῦ ἔδωσε καὶ μιὰ ἄδεια ἐξόδου ἀπὸ τὸ Παρίσι, γιὰ νὰ μπορέσῃ, μετὰ τὴ δολοφονία, νὰ ἀναχωρήσῃ ἐλεύθερα στὸ ἐξωτερικόν.

Ὅταν ὁ Γκιζής ἔφυγε σὲ λίγο ἀπὸ τὰ ἀνάκτορα, ἦταν πολὺ ἀπογοητευμένος, γιὰτι ἐβίλε τὸ σχέδιον τῆς συνομοσίας νὰ ματαιώνεται. Ἐν τούτοις ἄμα νύχτωσε, ἄρχισε νὰ δέχεται σὲ ἀφόρεσιν τοὺς ἐμφιερούς τῶν ναῶν καὶ τοὺς ἀρχηγούς τῶν συνομοσιῶν, στοὺς ὁποῖους ἔλεγε :

— Κύριοι! Τὸ θηριὸν πιάστηκε στὴν παγίδα! Ἔφασε ἡ ὄρα νὰ σκοτωθῇ! Μὴ διασπάξετε! Τὸ θέλει ὁ βασιλεύς! Θάνατος στοὺς Οὐγενότους!... .

Ἐπὶ τέλους ἔφασαν τὰ μεσάνυχτα... Βαθεῖα σιωπὴ ἀπλωνόταν στὴν πόλι. Ἡ νύχτα ἦταν ξάστερη, τ’ ἀστέριμα ἔλαμπαν στὸν ὐρανον, ὅλα χαμογελοῦσαν στὴ φύσιν... .

Η ΝΥΧΤΑ ΤΗΣ ΣΦΑΓΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΑΙΜΑΤΟΣ

Ὁ Δούξ Γκιζής.

Κατὰ τὴν ἀληθινήν καὶ ἱστορικὴν νύχτα τοῦ Ἁγ. Βαρθολομαίου τρεῖς ἐξαιρετικὲς σημαντὲς διαδραματιστήριαν στὴ Γαλιλιῆ προπεύουσα, σὲ τρία διάφορα σημεῖα της. Ἡ πρώτη στὸ Τάμπλ, ἡ δευτέρη στὸ σπίτι τοῦ Ἑρρίκου Μονμορανσύ καὶ ἡ τρίτη στὸ ξενοδοχεῖο τοῦ μαστρο—Λαντού.

Κατὰ τίς ἐννιά τὸ βράδυ, δύο γυναῖκες, σκεπασμένες μὲ μακροὺς μανδύες, μπήκαν κρυφὰ στὶς φυλακὰς τοῦ Τάμπλ. Ὁ Μονλοῦν, ὁ διευθυντὴς τῶν φυλακῶν, τίς περιέμενε καθισμένους μπρὸς σ’ ἕνα τραπέζι γεμάτο πλούσια φαγητὰ καὶ διαλεχτὰ κρασιά.

Ὁ Μονλοῦν, γιὰ νὰ εἶνε ἐντελῶς ἐλεύθερος νὰ δογιάσῃ αὐτὴ τὴ νύχτα, εἶχε ἀρῆσει ἐλεύθερους τοὺς ὑπηρετές του καὶ τὴν ὑπηρετείαν του. Ἡ δὺο γυναῖκες ἔξ’ ἄλλου εἶχαν φορέσει τὰ μεταξωτὰ τους καὶ εἶχαν στολιστεῖ ὅσο μπορούσαν καλύτερα. Ἦταν ἡ Ρόζα καὶ ἡ Πασχαρέλα, ἡ τρελλὲς φιλενάδες τῶν γλεντιῶν του.

Κατὰ τὴ διάρκειαν τοῦ δείπνου τὸ κέφι ἄναψε καὶ ἡ διασκέδασιν ἔφτασε στὸ κατακόρυφο. Τὰ δύο γίναμα, μετὰ τῶν ἄλλων, δὲν παρέλειψαν νὰ θυμῆσουν στὸν Μονλοῦν τὴν ὑπόσχεσιν πὸν τοὺς εἶχε δώσει, νὰ ἐπιτρέψῃ δηλαδὴ νὰ παρευρεθοῦν στὸ μαρτύριο τῶν δύο Παριζιανῶν.

Κατὰ τὰ μεσάνυχτα ὅμως, ὁ Μονλοῦν κυλιότανε κάτω ἀπ’ τὸ τραπέζι ροχαλιώνοντας. Τότε ἡ δὺο συντροφισσὲς του σηκώθηκαν ἀπὸ τὴ θέσιν τους καὶ ἀλληλοκιντήθηκαν.

— Ἐμπρός! εἶπε ἡ Πασχαρέλα.

— Ἐμπρός! ἐπανέλαβε καὶ ἡ Ρόζα.

Τὴν ἰδια ὥρα περίπου, ὁ Ἑρρίκος Μονμορανσύ γύρισε στὸ μέγαρό του. Ἦταν σκεπτικὸς καὶ λιπτικμένος, γιὰτι ὁ Γκιζής, ὁ ἀρχηγὸς τῆς συνομοσίας, τοῦ εἶχε παραγγεῖλει πὸς ἔπρεπε ν’ ἀναβάλουν κάθε ἀπάτειρά τους ἐναντίον τοῦ Λούβρου καὶ νὰ παρατηρηθοῦν ἀπὸ τὸ σκοπὸ τοὺς προσωρινῶς.

Ἐξαφνα μιὰ ἄγρια χαρὰ ἔλαμψε στὰ μάτια του. Μπορούσε τώρα μέσα στὴ φασαρία τῶν τραγῶν πὸν θὰ ζεστοῦσαν, νὰ ἐπιτεθῇ κατὰ τὸ ἀδελφὸν του, τὸν ὁποῖο εἶχε περὶ στὴ διάθεσιν του, νὰ ἐπιχειρήσῃ ἔφεδρο στὸ μέγαρο Μονμορανσύ καὶ νὰ τὸν σκοτώσῃ μὲ τὰ ἴδια του τὰ χέρια. Ἐπει, μέσα στὸ μέγαρο τοῦ ἀδελφου του, βρισνόταν ἡ Ἀνναμπέλλα, τὴν ὁποία τόσο ποθοῦσε. (Ἀκολουθεῖ)